

10 e Kamer

Nr 362/07
VAN HET PARKET

Nr. C/436/08
VAN HET ARREST

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

In voortzetting wat herstellvordering
betreft op 05/06/2008 om 14 uur.

21 maart 2008

not. BG 66.97.416/98 van het **Openbaar Ministerie**

en als eiser tot herstel, de **gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur,**

tegen:

1.Nr. , gepensioneerde,
geboren te op , wonende te

2.Nr. , zonder beroep,
geboren te op , wonende te

Gedaagd om:

De eerste en de tweede:

Als daders, ofwel om een misdaad of een wanbedrijf hieronder omschreven te hebben uitgevoerd, ofwel om aan de uitvoering rechtstreeks te hebben medegewerkt, ofwel om door enige daad, tot de uitvoering ervan zodanige hulp te hebben verleend dat, zonder hun bijstand, de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, ofwel om door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, rechtstreeks het misdrijf te hebben uitgelokt;

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het

eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken), in casu:

1. door op het terrein gelegen te ten kadaster gekend
onder in eigendom
toebehorende aan handelaar in
veevoeder, geb. te won. te
en zonder beroep,
geb. te won. te
(beschrijving werken) bouwen van een loods van 8,65 m x 17,35 m
te op niet nader te bepalen data begin 1998 ;

2. de sub 1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben,
te in de periode gaande van begin 1998 tot en met 30.04.2000;

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 03 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002) en 04.06.2003 (B.S. 22.08.2003) , de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu:

door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A.1
door de instandhouding van de onder A.1 omschreven toestand

te in de periode gaande van 01.05.2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 12.02.2004

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge van 13 februari 2007, 15de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Stelt het verval van strafvordering vast met betrekking tot de tenlasteleggingen A2 en B en verleent beklaagden ontslag van rechtsvervolging met betrekking tot deze tenlasteleggingen, zonder kosten.

Verklaart de tenlastelegging A1 bewezen in hoofde van beide beklaagden en veroordeelt hen uit dien hoofde:

- de eerste beklagde tot een geldboete van € (50/40,3399 en zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door de Wet van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992 en 24 december 1993 voormelde geldboete met negentienhonderd negentig deciemmen verhoogd wordt en aldus gebracht op =) 247,89.

- de tweede beklagde tot een geldboete van € (50/40,3399 en zegt dat bij toepassing van artikel 1 van de Wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door de Wet van 22 december 1989, 20 juli 1991, 26 juni 1992 en 24 december 1993 voormelde geldboete met negentienhonderd negentig deciemmen verhoogd wordt en aldus gebracht op =) 247,89.

Verwijst de veroordeelden solidair tot het betalen tot het betalen van de gedingskosten, in het geheel begroot op € 80,09, deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de in hunnen hoofde bewezen verklaarde tenlastelegging, en elk tot het betalen van een vergoeding van € 25.

Beveelt dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, voormelde geldboetes zullen mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van telkens vijftien dagen.

Verplicht de veroordeelden om boven de correctionele hoofdstraf elk een bedrag van € 25 + 45 opdecimien = telkens € 137,50 te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Beveelt het herstel van de plaats in de vorige staat binnen de zes maanden door middel van afbraak van de loods, de funderingen, de vloerplaat en de berging en verwijdering van het afbraakmateriaal van het perceel.

Voor het geval dat de plaats niet binnen de zo even gemelde termijn in de vorige staat hersteld wordt, machtigt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van om ambtshalve in de herstelmaatregel te voorzien, desnoods op kosten van de overtreders.

Tegen voormeld vonnis werd hoger ingesteld op:

-
- 22 februari 2007 door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tegen beide beklagden, wat de dwangsom betreft.
- 26 februari 2007 door het openbaar ministerie tegen beide beklagden.

*

*

*

**Het hof hoorde op de openbare terechtzitting van 21 februari 2008
in het Nederlands:**

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van meester
advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van
substituut-procureur-generaal,

eiser tot herstel, in zijn eisen bij monde van meester
voor meester beiden advocaat aan de balie te

* * *

1. De hogere beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm
ingesteld; zij zijn ontvankelijk.

2. Het onder A.1 te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op
art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde
en vierde lid, 147 en 149 van het *Decreet houdende de organisatie van
de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999* (B.S. 8 juni 1999), zoals
inmiddels gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000,
13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003,
7 mei 2004, 22 april 2005, 10 maart 2006, 16 juni 2006, 7 juli 2006, 22
december 2006, 9 november 2007 en 21 december 2007, hierna
genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B is het zo dat het artikel
146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het *Decreet
houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende
organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid
betreft* van 4 juni 2003, in de mate dat dit niet vernietigd werd door het
Grondwettelijk Hof bij arrest nr.14/2005 van 19 januari 2005, bepaalt
dat het misdrijf van in stand houden van inbreuken bedoeld in het
eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de
handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in
de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 SW. dient van
deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A.2 en B te last gelegde misdrijf van in stand houden is in
casu niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers
gelegen in agrarisch gebied zonder bijzondere waarde, geen ruimtelijk
kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van
het strafbare karakter van het te last gelegde misdrijf vóór het tijdstip
waarop de eerste rechter van de strafvordering werd gevat door de
betekening van de oorspronkelijke dagvaarding brengt mee dat de er
op steunende strafvordering niet ontvankelijk is.

3. Voor zover bewezen moet worden aangenomen dat het feit waarop
de telastlegging A.1 betrekking heeft, in de gunstigste veronderstelling
voor de beklaagden werd gepleegd tot en met 31 maart 1998, gelet op
de aard van de constructie, het feit dat de eerste beklaagde de werken
zelf uitvoerde en het gegeven dat hij verwijst naar een editie van het
Belgisch Staatsblad van 7 februari 1998 ter verantwoording van zijn

oordeel dat hij de werken kon aanvangen zonder over een bouwvergunning te beschikken.

De verjaringstermijn nam een aanvang op 31 maart 1998. Hij werd regelmatig gestuit door de toezending op 28 maart 2003 door de hoofdinspecteur van politie van op verzoek van de procureur des Konings van Brugge van het inlichtingsbulletin van de eerste beklaagde. Sedertdien zijn minder dan vijf jaren verlopen, zodat, nog afgezien onder meer van de periode van één jaar gedurende dewelke de verjaringstermijn was geschorst vanaf de inleiding van de zaak voor de eerste rechter, de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 niet vervallen is door verjaring.

4. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het hof is de telastlegging A.1, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beide beklaagden bewezen. Voor de tweede beklaagde geldt dat zij als mede-eigenares van de grond de opstelling van de loods heeft gedoogd.

5.1. De beklaagden roepen terecht in dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in art.6 1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (B.S. 19 augustus 1955, err. B.S.19 juni 1961) is overschreden, ook al werd de zaak voor de eerste rechter herhaaldelijk uitgesteld om de beklaagden ter wille te zijn.

Deze verdragsbepaling geeft niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling; inzonderheid bepaalt voormeld verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou zijn. Op grond van deze verdragsbepaling mag het hof de strafvordering wegens de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn niet onontvankelijk of vervallen verklaren. Gelet op het bepaalde in art.21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan het hof zich wel beperken tot het eenvoudig schuldigverklaren in de mate dat de telastleggingen bewezen zouden zijn.

Het blijkt geenszins dat door dit tijdsverloop de situatie wat betreft de bewijslevering voor de beklaagden nadelig werd beïnvloed.

De aard van de bewezen verklaarde telastlegging, die rechtstreeks betrekking heeft op de vrijwaring van een goede ruimtelijke ordening en de ernst van de inbreuk brengen ter zake mede dat niettegenstaande het onverantwoord lang aanslepen van de zaak, niet alleen de vaststelling van de schuld nog noodzakelijk is, maar dat tevens een bestraffing maatschappelijk volkomen verantwoord blijft.

Bij het bepalen van de strafmaat houdt het hof terdege rekening met het grote tijdsverloop tussen het tijdstip van het misdrijf en het tijdstip van de bestraffing.

5.2. De straf thans op het misdrijf gesteld verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgeschreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

De beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

Slechts een geldboete van € (500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 2.478,94 zou daarom voor elke beklagde een passende bestraffing uitmaken, noodzakelijk om hen te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan decretale voorschriften ter zake dienen te houden. Rekening houdend met het overschrijden van de redelijke termijn wordt deze boete voor elke beklagde beperkt tot de helft.

5.3. Het hof houdt bij de bestraffing rekening met het feit dat de beklaagden het misdrijf hebben gepleegd na 31 december 1994 en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro)

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vaste vergoeding verschuldigd krachtens de artikelen 2 en 77 het kb van 27 april 2007 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken dient te worden bepaald op € 29,30, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; ook deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

6. De eerste rechter heeft het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand bevolen.

Het beroep van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur is gericht tegen het feit dat de eerste rechter niet de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van het bevel tot herstel heeft bevolen.

Op de terechtzitting van 21 februari 2008 van het hof werd op vraag van de raadsman van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur beslist de behandeling van de beroepen met betrekking tot de herstellvordering en de dwangsom uit te stellen teneinde hem toe te laten te antwoorden op de conclusies van de beklagde.

Het hof nodigt de partijen uit bij het in staat stellen van de zaak in dit verband rekening te houden met de volgende vaststellingen.

De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur stelt in conclusies dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Tielt bij brief van 16 april 1999 een herstellvordering zou hebben geformuleerd. Deze brief, uitgaande van de burgemeester van de gemeente is niet gericht aan de procureur des Konings noch aan de rechtbank; hij bevat slechts een voorstel van het college aan toenmalige gemachtigde ambtenaar. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur stelt verder dat hij zich zou hebben aangesloten bij de vordering van het college; het dossier bevat slechts een niet gemotiveerd schrijven van 25 augustus 1999 van de gemachtigde ambtenaar aan de procureur waarin hij meedeelt dat de overtreder werd aangemaand de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen; de vraag stelt zich of voor de eerste rechter wel enige herstellvordering werd ingeleid. Verder vindt het hof in het dossier geen enkel stuk waaruit de vordering van de verbeurte van een dwangsom voor de eerste rechter blijkt.

**OP DEZE GRONDEN,
Het hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald,
162, 190, 194, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,
38, 40, 50, 66 en 100 Strafwetboek,
2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,
1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,
28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,
77 van het K.B. van 27 april 2007 genomen in uitvoering van de programmawet (II) van 27 december 2006,
1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,
1385bis e.v. Gerechtelijk Wetboek,
24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

beslissend met eenparige stemmen:

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over oordelend:

wijzig het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B niet ontvankelijk.

veroordeelt elke beklaagde voor het misdrijf omschreven in de telastlegging A.1 tot een geldboete van € (250, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40.3399 =) 1 239,47 of telkens een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

legt de beklaagden elk de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus telkens gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van € 29,30,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de tot heden in beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen kosten; begroot deze op € 80,09 in eerste aanleg en op € 76,18 in hoger beroep en stelt vast dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf,

en vooraleer verder uitspraak te doen over de hogere beroepen:

zendt de zaak voor verdere behandeling naar de terechtzitting van donderdag 5 juni 2008 te 14 uur,

reserveert de beslissing over de verdere kosten.

Kosten:		
	Afschriften:	19,95
Opstelrecht ber.bekl.:		
	Dagvaarding:	49,30
		<hr/>
		69,25
+ 10 % :		6,93
		<hr/>
	Totaal :€	76,18

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **21 maart 2008**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
plaatsvervangend raadsheer;

substituut-procureur-generaal,

griffier;